

„Negroes, and sometimes even Indians, will say that any snake they see is poisonous, but the accusation is in many cases quite unfounded”.

Men houde in het oog, dat het zelden gelukt de slang, die iemand heeft gebeten, te dooden en al zou dit een enkelen keer gelukken dan is het de groote vraag of de soort juist wordt gedetermineerd, of men dus weet met een vergiftige slang te doen te hebben. Het zal niet zelden voorkomen dat het een onschadelijke slang is en heeft de gebetene een koti, dan wordt het daaraan toegeschreven dat schadelijke gevolgen van den beet uitblijven. En zoo wordt het geloof in de voortreffelijkheid van de koti in de hand gewerkt.

Gelukkig is volgens Kappler¹⁾ slechts 5 percent van de in Suriname voorkomende slangen vergiftig. Deze zijn zeer traag

„und lassen sich lange reizen, ja treten, ehe sie ihre giftige Waffe gebrauchen”.

Hetzelfde verklaart im Thurn l. c. blz. 129.

Er is dus veel meer kans dat men gebeten wordt door een niet-vergiftige dan door een vergiftige slang.

Een in Suriname zeer gevreesde slang, omdat ze soms aanvallende allures aanneemt, is de „reditéré”, waarvan twee soorten daar voorkomen, die volgens den schrijver in de Encycl. niet vergiftig zijn. Ik moet hierbij evenwel doen opmerken dat het niet altijd zeker is, dat de personen, die de dieren aan de musea zenden, steeds den juiste inlandschen naam opgeven. De reditéré is geen luie slang, wat er reeds op zou wijzen dat ze niet vergiftig is.

Met zekerheid is het niet te zeggen van welke der in Suriname voorkomende vergiftige slangen de beet doodelijk is.

De „sneki-koti” is Afrikaansch import. Niet de Indianen in Suriname bereiden de middelen, die voor de

¹⁾ „Surinam, Sein Land, Seine Natur, Bevölkerung und seine Kultur-Verhältnisse”, Stuttgart 1887, blz. 134

Richard Schomburgk, schatte de verhouding van giftige tot niet-giftige slangen in Guiana als 1 tot 8.